

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 3 - sep. 2019

SAMMEN RÆKKER VI UD TIL ET UNÅET FOLKESLAG

Gud er mangfoldig. Derfor er Guds mission mangfoldig - også i forhold til det jødiske folk. I dette magasin vil vi give stemme til den mangfoldighed. Til de stemmer som tror og tvivler og dem, der kan begejstre. Til de mennesker som vil forsoningen og dem, som er fortvivlede over manglen på samme. Til stemmer som vil udfordre vores teologi og tænkning. Alt sammen i håbet om, at du må blive inspireret og opmuntret og bevæget af Guds missions mangfoldighed.

---

06 | Den Norske Israelsmission: Guds mission i 175 år

10 | Fornyet fokus på en gammel mission

14 | Tre dåb på to måneder: "Fantastisk, at Gud bygger kirke"

16 | Er vi den største hindring for, at jøder kan møde Jesus?

22 | Seniorvolontører: "Vi kunne unde alle at tage afsted"

24 | "Det er ikke anti-semitisk at stå op imod uretfærdighed"

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk

Reg. nr. 0994
Kontonr. 3054500
Mobilepay: 30503
www.israel.dk/medlem
www.israel.dk/giv

Forsidebillede: Brian Doane, flickr
Tryk: Øko-Tryk (oplag 3600)
Layout: Maria Bach Jensen

Redaktion: Kirsten Lang (red.),
Arne Pedersen, Maria Strøm, Bodil
Skjøtt

Oplysninger om medarbejdere og
landsstyret kan findes på israel.dk

"Vi har brug for et åndeligt 1943"

I midten af august var vi 14 fra Israelsmissionen, der deltog i den 11. internationale LCJE-konference i Toronto, Canada. Temaet var "Gør alting nyt", og det var en inspirerende konference med næsten 200 deltagere fra 16 lande.

Det var fantastisk at få indblik i, hvad Gud – og mennesker – har gang i verden over, når det kommer til jødemission. Om det er blandt ortodokse jøder i Israel, postmoderne jøder i New York, eller når det kommer til forsoningsarbejdet mellem jøder og palæstinensere.

Under et af aftenmøderne skrev jeg en note på min telefon. Den vender jeg tilbage til om lidt. Først lidt om anledningen: Dr. Yaw Perbi. Perbi er oprindeligt fra Ghana, uddannet læge, har været kaptajn i FN's fredsbevarende styrker i Elfenbenskysten. Og så er han prædikant. Energisk prædikant. Perbi fortalte sin historie og sit vidnesbyrd med store armbevægelser og levende gestik.

Senere blev han lidt mere stille. For han var også inde på, hvordan det ser ud med troen og det jødiske folk. Det ser ikke godt ud, for kun lige omkring én procent af verdens 14 millioner jøder tror på Jesus som Messias.

"Når vi taler om tro og statistik er vendepunktet i en befolkningsgruppe to procent," fortalte Perbi og fortsatte: "Når en befolkningsgruppe når op på mindst to procent troende, kan befolkningsgruppen så at sige evangelisere for sig selv. Men indtil

da karakteriserer man befolkningsgruppen som 'unået'."

Som befolkningsgruppe er det jødiske folk altså 'unået'. Det er ellers en betegnelse, som jeg som oftest forbinder med stammefolk langt ude i Amazonas' jungle. Jeg hev min telefon op af lommen og skrev en note: "Danskerne hjalp mange danske jøder med at blive reddet under Holocaust. Hvorfor gør vi ikke mere for at nå dem med evangeliet i dag?"

Umiddelbart efter konferencens slutning mødtes deltagerne fra Israelsmissionen og fortalte kort hinanden om, hvad de havde fået ud af konferencen. Her fortalte Elisabeth fra Jerusalem følgende:

"Det var en onsdag i begyndelsen af april, og jeg befandt mig i et bønnehus i Jerusalem, hvor vi sang 'Baruch haba beshem Adonai' (Velsignet være han, som kommer i Herrens navn). Jeg fortalte de andre, at dette vers står over porten til Københavns synagoge, og jeg spurgte dem, om vi kunne bede for, at de danske jøder måtte tage imod Jesus som deres Messias.

Mens vi gjorde det, så jeg for mig, hvordan Jesus befandt sig i sikkerhedsslusen ved synagogen i København, og hvordan han blev udspurgt så de kunne se, om han måtte blive lukket ind. Det rørte mig dybt at se Jesus der, og jeg bad til Gud om, at de måtte genkende ham og se, at han er en af deres egne. At han er jøde. At han er Messias.

Min fornemmelse var, at det måske netop er det, der sker i Danmark for

tiden. At Jesus står der ved portindgangen og venter på at blive genkendt som jøde (og Messias) og lukket ind. Jeg oplevede det som om, at min forestilling slutter åbent. De kunne afvise ham og sende ham væk, eller de kunne lukke ham ind og byde ham velkommen."

Elisabeths fortælling rørte mig dybt. Engang – i oktober 1943 – spillede Den Danske Israelsmission en rolle i at nå at redde så mange danske jøder som muligt til Sverige. Mennesker blev mobiliseret til både at gemme jøder på flugt og til at sejle. Tusinder blev reddet fra den overhængende fare.

I dag er vores jødiske landsmænd Gud ske lov ikke i overhængende fysisk fare. Alligevel har vi brug for et nyt oktober 1943 – et åndeligt oktober 1943, hvor vi med den samme iver, nød og kærlighed fortæller vores landsmænd om Jesus. Om Messias. For der er ikke givet mennesker noget andet navn, de kan blive frelst ved end Jesusnavnet.

Må Gud give os nåde og frimodighed til at lykkes med det.

Arne Pedersen

Arne Pedersen, generalsekretær

"Vis mig en religion, som har skabt fred"

 Tekst: Lene Skovsgaard, medlem af Israelsmissionens landsstyre

En dejlig sommer er endnu engang føjet til fotoalbummet. Og lige så overraskende det er, at ferietiden flyver afsted, lige så overraskende er det også, hvor hurtigt hverdagen igen kommer ind under huden. Sommer i Danmark er for mig ferie, når det er allerbedst – med sol, strand og tid til, at børnene kan finde den kreativitet frem, som særligt kedsomheden kan pirre. Men hvor dejligt det end er i Danmark, kan jeg hurtigt fristes af sydligere himmelstrøg – ikke mindst, når Anne Hjernø og Anders Agger toner frem på skærmen med deres særegne og varme skildring af Israel gennem personlige fortællinger og ærlige samtaler.

Scenen bliver sat med en forventning om, at konflikt vil være et underliggende tæppe i fortællingerne. En forventning, som faktisk ikke bliver indfriet. Ved at sondre mellem kontraster og konflikter bliver det netop i stedet kontrasterne, der bliver den gennemgående røde tråd. Måske har de netop her fat i noget centralt omkring Israel, landet og folket. For er der noget, der både kendetegner naturen, historien og befolkningen, er det kontraster.

Uden eksplicit at sige det, bliver programmet en gennemgående fortælling om, hvordan kontraster og modsætninger lever dør om dør i fredelig sameksistens. Ikke ved at slække på egen overbevisning, men måske netop, fordi en tro og overbevisning giver respekt for andre, der ligeledes er tro mod deres sandhed. Om det så er seksuel orientering, en kamp for bæredygtighed eller religiøsitet – eller for den sags skyld det bevidste fravalg af religiøs overbevisning. I alle tilfælde er det et

bevidst valg – og ikke noget, de er opdraget med. Det er en overbevisning, som er vokset over tid i mødet med konkrete mennesker.

Det siges meget præcist i slutningen af programmet, hvor Anders Agger møder Lisbeth, der kalder sig antireligiøs. Hendes bevidste valg – eller fravalg – er grundet i det spørgsmål, hun selv stiller: "Vis mig en religion, som har skabt fred". Og netop dette er så rammende for den overbevisning, som alle deltagerne i programmet har – de søger alle en fred, som de har fundet hvert deres svar på.

Hvad kan vi så som Israelsmission bruge dette til?

To ting er særligt iøjnefaldende. Dels rummer det kristne budskab om "en fred, der overgår al forstand" en slående aktualitet og relevans, der taler direkte til nutidens mennesker, også i Israel og blandt jøder. Dels er vi alle sociale mennesker, der formes i personlige relationer med andre mennesker. For det er i det personlige møde og i respekt for hinanden, at vi har mulighed for at lære hinanden at kende og dele det kristne budskab.

Vi kan alle gøre en forskel her. Og lad os til stadighed minde hinanden om det. Hvis vi ikke selv befinder os et sted, hvor vi møder jøder – hvilket de færreste af os gør – kan vi bede for dem, vi har sendt ud til at skabe netværk eller nye relationer til jøder. Det er netop de personlige relationer, der kan vise et andet menneske den Gud, der har skabt fred, som vitterligt overgår al forstand.

"Vi inviterer mennesker ind i den mission, Gud allerede har iværksat"

📄 | Tekst: Maria Strøm, kommunikationsmedarbejder

Gennem 175 år har Den Norske Israelsmission arbejdet for at række evangeliet tilbage til det jødiske folk. Deres arbejde har strakt sig gennem steder som Tyskland, Østeuropa, Grækenland, Rusland og ikke mindst Israel, som i dag er centrum for langt størstedelen af deres projekter. Vi i Danmark har igennem mange år samarbejdet med denne større søsterorganisation. Derfor kan du i denne artikel møde Vegard Soltveit, den kommende generalsekretær i Den Norske Israelsmission, der sætter ord på nogle af de tanker, knap to århundreder i missionsfeltet kan sætte i gang. Måske kan vi herhjemme spejle os, inspireres og udfordres?

"Vi har stadig en mission"

"Når vi kan fejre 175-års jubilæum, så betyder det, at der har været en bevægelse og et særligt engagement for jødemission i Norge. Vi har en tradition og nogle rødder, som rækker langt tilbage," begynder Vegard.

Formålet for organisationen har altid været at dele evangeliet med det jødiske folk – og at gøre de norske kirker opmærksomme på det ansvar, de har for det jødiske folk: "At jøder kommer til tro, er ikke vores solomission, det er et fælles kristent ansvar. Det har været vores fokus helt fra begyndelsen i 1844 og op til i dag."

Selvom jubilæet på mange måder markerer en glæde over bevægelsens fortid og den historie, der ligger gemt bag 175 års fokus på jødemission, så er det ikke udelukkende tilbageblikket, der får lov at fylde i det norske:

"Vi fejrer, at vi fortsat er en bevægelse, der vil noget. Jubilæet er selvfølgelig en fejring af det, som har været, men det er i høj grad også så en fejring af det, som kommer, for vi har stadig en vigtig mission," slår Vegard fast.

"Vi står over for mange af de samme udfordringer"

Gennem tiden har Den Danske Israelsmission og Den Norske Israelsmission haft et tæt samarbejde på international basis. Samarbejdet er kommet til udtryk i både arbejdet omkring Immanuelkirken, Ebenezer-hjemmet og flere andre steder i Israel. "Vi står sammen i en forpligtende relation. Internationalt synes jeg, vi har et godt samarbejde. Men ser vi på vores interne relation mellem Norge og Danmark, kunne vi nok godt blive bedre," reflekterer Vegard og tilføjer: "Vi står over for mange af de samme udfordringer. Jeg kunne forestille mig, at man også i Danmark er udfordret af, at mange kristne ikke tænker, at jødemission er vigtigt. Der kunne vi hjælpe hinanden."

Israelsmission er Guds mission til hele verden

Tager vi et tilbageblik på Den Norske Israelsmissions begyndelse i 1844, finder vi fortællingen om et land i vækkelse.

Vegard Solveit er for nyligt valgt som ny generalsekretær i Den Norske Israelsmission efter Rolf Gunnar Heitmann, der ses på det nederste billede. Billedet er fra et fælles oplæg på LCJE-konferencen i august.

"Vi tilhører Jesu krop – jøde, araber, dansker, nordmand. Vi tilhører denne krop, og den har nogle dybe rødder, der går helt tilbage til Abraham, som er far til alle, der tror."

"Hele bevægelsen startede jo egentlig med, at jøder kom til tro på Jesus. Derefter opstod der et engement i Norge. Det var et engagement, hvor mennesker brændte for at se andre blive frelst og komme til tro," forklarer Vegard.

Men det var ifølge Vegard ikke holdbart, hvis vækkelsen skulle stå alene – den måtte plantes i solid teologi for at kunne bære. Derfor har teologien været en stor del af organisationens selvforståelse:

"I Den Norske Israelsmission læser vi Bibelen sådan, at jøderne er Guds udvalgte folk, og at Gud har en plan med dem. Dette er en plan, som har evangeliet i centrum. Hvis Guds folk skal fungere som et vidne for Gud i verden, så skal de også kende ham, de skal vidne om. Derfor er den missionsstrategiske prioritering at give evangeliet til jøderne først," mener Vegard.

Jødemission handler i det norske perspektiv om verdensmission, for jøderne er kaldet til at være et lys for folkene.

Og selvom Den Norske Israelsmission ønsker, at hele verden skal kende Gud, så kan navnet Israelsmission i dag opfattes forkert:

"Ikke alle kan skelne mellem staten Israel og Israel som et folk. Israel bliver hurtigt en politisk størrelse i folks bevidsthed. Selvom vi har Israel i navnet, har det jo netop ikke noget med staten Israel at gøre. Det er en kommunikativ udfordring, for det jødiske folk bliver ikke omtalt som Israel i særlig høj grad – vi omtaler dem som jøder," fortæller han.

For Vegard har arbejdet i Den Norske Israelsmission forandret mange ting for ham helt personligt.

"Mission er større, end jeg troede"

"Mødet med den messianske bevægelse var meget stærk – både for mig som teolog men også for mig personligt, som en Jesu discipel," fortæller Vegard og tilføjer: "Derudover har det også været stærkt at opleve forsoningsarbejdet, der arbejder på tværs af konflikten, og hvor man gennem troen på Jesus kan stå sammen som et folk."

Til sidst har måden, han læser Bibelen på, også ændret sig:

"Jeg har fået en dybere forståelse af linjerne og kontinuiteten mellem Det Nye og Gamle Testamente. Det er spændende at dykke ned i den jødiske kontekst. Mission er større, end jeg troede, og her har det jødiske folk fortsat en plads. Hvis vi tager Israel og jøderne ud, så mangler vi ligesom noget helt fundamentalt. Denne brik har jeg fået gennem mødet med Israelsmissionen – et mere, synes jeg, helbibelsk blik for Guds hjerte og Guds frelsesplan. Det har gjort et kæmpe indtryk på mig."

For Vegard er fællesskabstanken i de teologiske spørgsmål omkring Guds folk også vigtig, og det er noget, vi har brug for at høre i Danmark og Norge i dag, mener han.

Fællesskabsteologien balancerer

"Vi stiller ofte spørgsmål som 'Hvordan har du det med Gud?'. Det kan sådan set være meget godt, men i Israelsteologien får vi også det med, at vi tilhører et kollektiv. Vi er indpodet. Vi tilhører Jesu krop – jøde, araber, dansker, nordmand. Vi tilhører denne krop, og den har nogle dybe rødder, der går helt tilbage til Abraham, som er far til alle, der tror."

"Vi håber på at kunne give mennesker en følelse af ejerskab og fællesskab ved at engagere kollektiver, grupper, menigheder, forsamlinger og skoler," fortæller Vegard.

Denne tanke om et større kollektiv, tror jeg, kan skabe en bedre balance i et samfund, som er meget fokuseret på enkeltpersoner," forklarer Vegard og fortsætter:

"Lige nu i Norge ser vi flere og flere kirkesamfund opstå. Nye menigheder. Og jeg håber, at vi kan være hele Norges Israelsmission. Vi skal være med til at give alle et missionsengagement for Israel."

Derfor er menigheder et særligt fokusområde for Den Norske Israelsmission: "Vi håber på at kunne give mennesker en følelse af ejerskab og fællesskab ved at engagere kollektiver, grupper, menigheder, forsamlinger og skoler."

For Vegard handler det alt sammen om at invitere mennesker med ind i Guds mission. Og her er der masser af muligheder lige nu:

"Vi ser en voksende messiansk bevægelse – jøder, der kommer til tro. Gud har gang i noget i den jødiske verden, som er utroligt stort, og som vi ikke så for 175 år siden. Vi har en mulighed for at hægte os på denne vækkelse, sådan at vi kan invitere mennesker ind i den mission, Gud allerede har iværksat," forklarer han og afslutter:

"For i en verden, som har brug for evangeliet, er der masser af muligheder."

Forny et fokus på en gammel mission

✞ | Tekst: Kirsten Bitsch Lang, kommunikationssekretær i Israelsmissionen

”Der er en ting, jeg gerne vil gøre tydeligt fra begyndelsen. De reelle udfordringer, vi bliver mødt med, når vi giver evangeliet om Jesus tilbage til jøder, har ikke noget at gøre med jødernes modstand mod evangeliet. Faktisk er der større åbenhed blandt jøder i dag, end vi har set i mange år.”

Sådan begynder Joseph Steinberg sit oplæg på LCJE-konferencen i Toronto (Global konference for mennesker engagerede i jødemission). Omkring 175 mennesker fra blandt andet Korea, Texas, Aarhus og Jerusalem lytter interesseret. For hvis det ikke er den største udfordring, hvad er så? For Joseph ligger problemet et helt andet sted - det er tid til at kigge indad. En stor personlig krise i hans eget liv fik ham til netop dette, og det førte en helt ny begyndelse med sig.

Et nervøst sammenbrud og et fornyet fokus

”Lige før Rosh Hoshanah i 2003 oplevede jeg en personlig katastrofe i mit liv. Min 65-årige jødiske mor døde pludseligt af et massivt hjerteanfald. Da jeg hørte om det, væltede jeg ned på jorden og nåede kun lige at tage fra med hænderne. Nyheden var skyld i, at jeg nærmest besvimed af sorg. Ikke sorg over at miste min mor, men sorg over, at hun ikke kendte Yeshua (Jesus red.) og sorg over, hvilke evige konsekvenser det kunne få for hende. Jeg havde bedt for hendes frelse hver dag i næsten 25 år. Jeg troede med sikkerhed, at hun ville blive frelst. Men så vidt jeg vidste og erfarede helt op til hendes sidste øjeblik, ville hun ikke engang bede til Gud. Så hvordan skulle hun være kommet til tro på Yeshua?”

Nu var hendes liv pludselig ovre. Hun var væk. Og den gnavende smerte på grund af hendes potentielle evige lidelse fik Josephs liv til at bryde sammen. ”Mine tætteste venner ville sige, at jeg havde et nervøst sammenbrud. Jeg ved det ikke. Jeg kan kun sige, at jeg stadig halter på grund af det.”

Joseph har med tiden lært at holde fokus på at fortælle evangeliet til de levende og så lade Gud om at dømmе de døde. ”Derfor lader jeg Gud tage sig af min mor og min frygt for hende,” fortæller han og fortsætter: ”Men oplevelsen har gjort mig mere fokuseret. Den har givet mig passion. Den har det klart for mig, hvor vigtigt vores arbejde er - og også hvilken evig virkelighed, det indebærer.”

Med den oplevelse maler Joseph en af de udfordringer op, som han ser i jødemission. En udfordring der omhandler brugen af vores ressourcer.

Hvordan bruger du din ilt?

Når Joseph taler om ressourcer, er det ikke specifikt penge, han tænker på:

”Selvfølgelig har al missionsarbejde brug for økonomisk støtte, hvis det skal føres ud i livet. Men med ressourcer mener jeg fokus, energi og tid. For at simplificere det, kalder jeg det ilt. For det er ilt, der får ild til at brænde.”

Sådan begynder han og fortsætter med et bibelvers fra Matthæusevangeliet, hvor Jesus siger, at vi er verdens lys, og vi skal lade vores lys skinne for mennesker.

”Du er verdens lys. Du er flammen i Guds budskab. Og du har brug for ilt til at skinne klart – ellers er du ikke noget,” fortæller han. Vores ilt er bundet af tid, og når tiden løber ud, forsvinder lyset, og så skal vi stå foran Gud og holde regnskab for, hvordan vi har brugt den dyrebare ilt, han har givet os. Udfordringen ligger altså i den mængde af luft, vi har, og om vi bruger den på budskabet om Yeshua – eller på noget andet.

”Jeg tror, vi alle sammen kan blive enige om, at det er svært at fortælle mennesker, at de er syndere og har brug for frelse. Til det kan vi så medregne, at jøder er blevet dræbt i Jesu navn i 2000 år. Men for Gud er alting muligt,” pointerer Joseph.

Ifølge Joseph bliver man som missionær til det jødiske folk altid stillet over for et svært valg: ”Bruger jeg min ilt på at fortælle jødiske mennesker om Yeshua, eller fortæller jeg kirken om jødiske mennesker, jødiske traditioner, jødisk kultur?” spørger han og fortæller, hvordan mange missionærer måske først deler evangeliet med det jødiske folk, men efter lidt tid finder ud af, at det er meget nemmere at tale om jødiske mennesker, end at tale med dem om synd og behovet for en frelse.

”Vi bliver eksperter på det jødiske folk og den jødiske kultur. Vi taler på konferencer, skriver bøger og den slags – men hvem vil fortælle jøderne om Yeshua? Vores flamme begynder at flakke, men den skal skinne klart. Det er den kontinuerlige fristelse, vi møder, når vi

er engagerede i jødemission,” fortæller Joseph og fortsætter:

”Kristne vil hellere bruge ilt på at diskutere politik i Mellemøsten, de jødiske rødder i den kristne tro, problemstillinger i forhold til landet, til jødisk kultur eller stå op imod antisemitisme, end vi vil tale om Jesus og en jødisk persons behov for ham – eller til en jødisk person om ham. Jeg siger ikke, at de andre emner ikke er vigtige, men de er ikke nær så vigtige som et menneskes evige adskillelse fra Gud.” Han slår det fast: ”Dagen er slut, ilten er væk og hvad brændte vi for? Løftede vi Yeshua op eller var det noget andet?”

Christian Witness to Israel, den organisation som Joseph Steinberg er generalsekretær for, har i tro fokuseret deres tid, energi og kræfter. Og det har gjort en stor forskel.

”Vi er et gammelt og lille missionselskab, men over de sidste fire år har vi med Guds hjælp fået nye missionærer, og i hans nåde har han brugt os til at se over 100 jøder komme til tro. Vi glæder os. Gud frelser jøder! Det er jødiske mennesker, vi kender, som vi ser blive døbt, oplærer, og som nu befinder sig i troende menigheder.”

Da Joseph blev generalsekretær i organisationen for fire år siden, gravede han op i historien for at finde ud af, hvordan det hele begyndte. Og det var blandt andet år 1864, en torsdag aften i Newington, det sydlige England, hvor mennesker engagerede i jødemission havde fået den kendte C. H. Spurgeon til at tale på vegne af missionen.

Tilbage på den kirkelige agenda

Hundredevis af øjne kigger op mod C.H. Spurgeon, der står på talerstolen i den smukke sal i Metropolitan Tabernacle, der på det tidspunkt var hjemsted for den største ikke-statslige kirke i verden. Både fra den store sal i midten, men også fra de smukke balkoner, lytter kvinder og mænd interesseret til Spurgeon.

”Åh Herre Gud. Vi beder for, at vi på en praktisk måde kan vise, at vi virkelig elsker jøden, og at vi vil bringe

ham til Kristus,” beder han.

Christian Witness to Israels første skridt i missionen var at sende kendte og succesfulde talere ud for at tale om mission og mere specifikt mission til det jødiske folk. De gjorde et godt stykke arbejde, og i mange år arbejdede den europæiske jødiske mission tæt sammen med kirken, og resultatet var fremragende:

”Når vi kigger tilbage på den europæiske historie, så vi flere tusind, endda flere hundrede tusind af jøder, der kom til tro på Yeshua lige op mod holocaust,” fortæller Joseph.

Men i dag er evangeliet ikke noget, vi tør sige højt, mener han: ”Vi frygter at blive latterliggjort, hvis vi bliver set som disciple af Yeshua.”

”Det tog en drøm fra Gud til Peter at kickstarte evangelisation til hedninger. I Peters drøm var det en stor dug med pølser, honningglaseret skinke og svineribben, der kom ned fra himlen. Gud blev nødt til at få bugt med jødiske fordomme, og han

brugte uren mad til at gøre sin pointe klar. I dag oplever vi det samme problem – bare omvendt. Ligesom de tidlige jødiske disciple havde et problem med at bringe evangeliet til hedninger, har kirken nu et problem med at give evangeliet tilbage til det jødiske folk,” mener Joseph og tilføjer:

”Hvilket skønt måltid ville det ikke være, hvis både jødisk og ikke-jødisk mad ville ligge på dugen side om side?”

Her ser Joseph nemlig en udfordring mere: At vi skal hjælpe kirken til at huske på, at jøder også har brug for Jesus. Og at jødeevangelisation derfor skal tilbage på den kirkelige agenda, de kirkelige aktiviteter og i den kirkelige støtte.

”På den ene side er der de kristne, der siger, at jøder bliver frelst bare ved at leve som jøder. De kristne elsker jøderne så meget, at de er villige til at gå imod Jesu ord, som siger, at han er den eneste vej til Faderen,” siger Joseph og fortsætter:

”På den anden side er der de kristne, som ikke bryder sig om det jødiske folk og er ligeglade med, om jøder bliver frelst. Måske på grund af mellemøstlig politik, måske fordi deres teologi gør jøderne ansvarlige for Jesu død, eller måske fordi de tror, at det jødiske folk er erstattet af den nye kirke og ikke er vigtige mere.”

Stigningen i antisemitisme påvirker også de kristne, der kan blive ligeglade med det jødiske folk, men dette var ikke Jesu vilje:

”Yeshua kiggede ned på sit folk i Jerusalem, og han græd. Han sagde: ’Jeg ville samle dig under mine arme som en høne samler sine kyllinger’. Har kirken samme passion for det jødiske folk som Yeshua har? Hvis ikke, hvordan hjælper vi så kirken til at genopdage passionen for, at det jødiske folk bliver frelst?”

Vi har brug for samarbejde, vi har brug for et stærkt fokus, og så har vi brug for flere missionærer. For at finde kilden, må vi helt tilbage til år 30, hvor en særlig mand havde et helt særligt formål.

Høsten er i overflod, men arbejderne få

Jesus går fra by til by i Israel. I synagogerne fortæller han om gudsriget, og han helbreder de syge. Da han ser de store grupper af mennesker, bliver han rørt helt ind i sjælen. De er trætte og

mangler retning, ligesom får, der mangler deres hyrde. Så siger han til sine disciple:

”Høsten er i overflod, men arbejderne er få. Bed derfor til Høstens Herre om at sende arbejdere til sin høst.” (Matthæusevangeliet kap. 5, 35-38).

”Vi har brug for flere missionærer blandt jøder – også i dag. Høsten er i overflod, men vi er så få. Vi har brug for forpligtigelse fra kirken, vi må fokusere på de tabte 15 millioner mennesker, der ikke kender Jesus. Vi har brug for ressourcer fra kirken – tid og penge og endda hele liv givet til mission blandt jøder,” fortæller Joseph og fortsætter:

”Da min mor døde, blev jeg mere fokuseret, og det har gjort det tydeligt, hvad jeg skal gøre som leder af en organisation, der rækker ud til jøder.”

Når Joseph møder en potentiel missionær, spørger han sig selv: ”Ville denne person gøre sig den ulejlighed at fortælle min mor om Yeshua? Ville han eller hun elske hende nok til at fornærme hende med Guds sandhed, med evangeliet om Yeshua?”

”Det har gjort mig mere fokuseret i forhold til, hvordan jeg bruger min tid, hvordan vi ansætter, hvordan vi oplærer, hvordan vi træner og opmuntrer vores ansatte til at holde fast i deres fokus og engagement. Og Gud ærer det. At give evangeliet videre uden afbrydelser bærer frugt, og vi glæder os meget over det,” fortæller Joseph.

Joseph Steinberg har været generalsekretær for Christian Witness to Israel i England siden 2014.

Joseph er messiansk (Jesus-troende) jøde og har en stor passion for at dele troen på Jesus med det jødiske folk. Tidligere har han arbejdet for Jews for Jesus i England.

Tre dåb på to måneder: "Fantastisk, at Gud bygger kirke"

✚ | Tekst: Kommunikationssekretær Kirsten Lang

"Det har været et kaotisk halvt år med præsteskit og mange forandringer i kirken, men samtidig er det fantastisk at opleve, hvordan Gud alligevel arbejder. Med tre mennesker, der har valgt at blive døbt, er det som om, at Gud prøver at fortælle os, at han stadig bygger sin kirke på trods af, at det hele lige skal falde på plads igen," fortæller Paul Greenham, der er menighedsrådsformand for Immanuelkirken i Jaffo.

Tre tværkulturelle troshistorier

Leo, Aviran og Austin. Tre menneskers personlige historier flettes lige nu sammen på en lille plet i Jaffo, hvor de alle tre har valgt at tage imod Jesus i dåben. Deres historier er lokalt forankrede, men samtidig tværkulturelle - som de fleste andre livshistorier fra menigheden.

Først blev Austen, en jødisk pige fra USA, døbt i kirken d. 18. maj 2019. Hun havde brugt lang tid på at finde ud af, hvad hun tænkte og troede om Gud og livet og sig

selv. Sidste år blev hun venner med Noa, en pige fra menigheden, og hun besluttede sig for, at hun ville finde ud af mere om Jesus. Efter en periode med bibelstudie hver onsdag i Noas familie, valgte hun at blive døbt.

Aviran kom til Immanuelkirken i maj 2019. Da han trådte ind ad dørene til kirken, var han allerede overbevist om, at Jesus var Messias. Han var nemlig tidligere begyndt til sprogudveksling, da han gerne ville forbedre sit tysk, og her mødte han Dorothea - en tysk studerende, der kom i kirken. Mens Dorothea og Aviran snakkede sammen på tysk og hebraisk, delte Dorothea sin tro på Messias. Først var Aviran negativ og skeptisk, men efterhånden forandrede troen hans liv. Han blev døbt i Immanuelkirken d. 29. juni 2019.

Det er ikke kun Avirans troshistorie, der trækker tråde til Europa. Israelske Leo har altid elsket klassisk musik. På grund af sin passion har han rejst i Europa for at høre koncerter, og på en af sine ture fik han en særlig

oplevelse i Wien:

"Han gik ind i en kirke, hvor orgelet spillede, og han var den eneste i rummet. Her mærkede han en dyb, spirituel følelse, og det gik op for ham, at Jesus talte til ham," fortæller Paul.

Leo ville finde ud af mere om sin oplevelse, og da han kom tilbage til Israel, var Immanuelkirken den eneste kirke med et orgel. Han begyndte derfor at komme i kirken, og d. 8. juni 2019 blev han døbt, og han er stadig en aktiv del af menigheden.

Kirken rækker ud på sin egen måde

Både Leo, Aviran og Austen er et smukt billede på, hvad Immanuelkirken kan. Kirken er til stede midt i Tel Aviv og formidler evangeliet videre. Både gennem koncerter, menighedens medlemmer, venskaber - ja, selv gennem kirkens arkitektur, der med sine smukke vinduer fortæller evangeliet om Jesus.

"Forskellige menigheder taler til forskellige personligheder. I Tel Aviv findes der også en stor, meget lavkirkelig messiansk menighed, men jeg tror, at Immanuelkirken kan ramme en anden gruppe mennesker - mennesker, der sætter pris på orglet og ritualerne," fortæller Paul.

To af de tre nye medlemmer i kirken kendte ikke til kristendommen før, og de tre dåb er derfor meget opmuntrende for Paul og resten af menigheden: "Det er kæmpe stort," fortæller han.

Trods de mange opmuntringer har det dog også været en kaotisk tid for menigheden, da tiden også har budt på et lederskift, der betyder, at Bradley Long, den tidligere præst, ikke længere har forpligtelser i kirken.

Fornyet fokus på fællesskab

Rollen som ledende præst er nu overtaget af Yoel Ben David, der er messiansk jøde, og som siden december har stået for de hebraiske gudstjenester i kirken. Yoel er heldigvis et kendt ansigt, og Paul er sikker på, at Yoel bliver en god præst for kirken. Men de mange forandringer har skabt utryghed, og situationen kræver et særligt fokus på fællesskabet i kirken. Derfor har Paul engageret sig i at starte engelsksprogede bibelstudiegrupper op:

"Jeg drømmer om, at vi kan bygge mennesker op - åndeligt og i fællesskab - og at menneskerne i menigheden så vil engagere sig endnu mere i kirken," fortæller han.

Paul ønsker et øget fokus på fællesskab - både for de internationale og de lokale hebraisktalende. I december begyndte Immanuelkirken at have fredagsgudstjenester på hebraisk, og flere almindelige jøder har fundet vej til kirken og været med til noget af gudstjenesten: "Det er fantastisk at opleve," fortæller Paul.

Der er rigtig meget at glæde sig over i kirken, men også nogle brikker, der skal falde på plads. Vi håber derfor, at du vil støtte op om kirken med forbøn.

Paul Greenham er menighedsformand i Immanuelkirken, hvor han sammen med sin familie deltager i kirkens liv.

"For mig er Immanuelkirkens mangfoldighed et billede på himmelen, hvor mennesker fra alle folkeslag lovsynger på deres egne sprog," fortæller Paul.

Er kirken den største hindring for, at jøder kan møde Jesus?

- indtryk fra LCJE-konferencen i Toronto

 | Tekst: Generalsekretær Arne Pedersen

"Vil vi fortælle jøder om Jesus, eller vil vi fortælle Kirken om jødisk liv og vores tros jødiske rødder?," spørger Joseph Steinberg fra talerstolen i Toronto, Canada. Omkring 175 mennesker fra 16 forskellige lande fordelt på seks kontinenter sidder og lytter. Blandt dem sidder 14 danskere fra Israelsmissionen, og vi er med. Helt med.

Joseph fortæller os med det samme, at han er klar over, at det er en falsk modsætning. At der naturligvis slet ikke er noget galt med at fortælle Kirken om dens jødiske rødder og om jødisk liv. "Men hvad er vigtigst?," spørger han retorisk og fortsætter: "Jeg har selv fundet ud af, at det er lettere at gøre det sidste end det første. Hvis man møder meget modstand, når man deler evangeliet med jøder, så er det fristende at gøre det letteste frem for det mest rigtige," mener Joseph.

Jeg sidder uvilkårligt og nikker og kan ikke lade være med at lade tankerne glide tilbage til dengang, Israelsmissionens ansatte hed Petri og Scheradsky frem for Pedersen og Rasmussen til efternavn. Tilbage til dengang Israelsmissionen sendte *missionærer* til Lwów i øst og Nice og Algier i syd. Jeg tænker, at vi alle er i fare for at gøre det, der er let frem for det, der er det rigtige og det, vi er sat i verden for. Det tænker jeg ikke som en kritik af det arbejde, vi har gjort i Israelsmissionen indtil nu. Men der er en tid til alt, og måske er tiden ved at være moden til at vende tilbage til noget, vi gjorde engang...

Oppe på talerstolen fortæller Joseph videre om, hvordan han selv finder sin drivkraft i dengang, han mistede sin egen mor. At hun skulle dø uden at kende Jesus, piner ham. ”Jeg halter stadig,” fortæller Joseph med reference til Jakobs natlige kamp ved Penuel, hvor manden, Jakob kæmper med, til sidst må slå ham på hofteskålen, så han bliver halt. Resten af livet.

”Men jeg bruger det også som drivkraft,” pointerer Joseph. ”Hver gang jeg ansætter en missionær, stiller jeg mig selv spørgsmålet: 'Mon dette menneske ville have elsket min mor højt nok til at fortælle hende om Jesus?'" Og jeg kan ikke lade være med helt spontant at tænke, at lige præcis dét, er en god målestok.

Gensynsglæde og kram

Det er inspirerende og godt at være på LCJE-konference, Lausanne-bevægelsens interessenetværk for jødemission. Den første dag minder mest af alt om en international fætterkusine-fest, hvor samtaler ofte afbrydes af høje hvin af gensynsglæde, store krammere og sætninger som; ”Hvor er det godt at se dig igen!”.

Senere på ugen ser jeg to aldrende mænd sidde ved siden af hinanden. Den ene har lagt armen om den anden. Naturligt og kærligt. Det bevæger mig, for det minder mig om, at selvom vi som deltagere er umådeligt forskellige, så er der alligevel en gennemgribende respekt, ja, næsten en indbyrdes kærlighed til hinanden, som kommer af at være fælles om den vanskelige sag; at bringe evangeliet til det jødiske folk. Mig bekendt er der ingen andre steder, hvor man mødes så mange og taler så strategisk om at nå det jødiske folk med evangeliet. Det er derfor, det har så høj prioritet for os at være med.

Det er også klart, at når man er så mange mennesker, der er optagede af så mange forskellige områder og er samlet i fem dage med program fra nærmest syv om morgenen til ni om aftenen, så efterlades man fuldstændig druknefærdig i bare indtryk, ord og, ja, nye idéer.

I denne artikel kan du læse om nogle af de indtryk, jeg selv er blevet efterladt med. Indtryk som mest af alt handler om, hvordan vi bliver endnu modigere i missionen om at række evangeliet tilbage til det jødiske folk.

”Selvom vi som deltagere er umådeligt forskellige, så er der alligevel en gennemgribende respekt, ja, næsten en indbyrdes kærlighed til hinanden, som kommer af at være fælles om den vanskelige sag: At bringe evangeliet til det jødiske folk.”

Er der håb for det Hellige Land?

En anden vanskelig sag er forsoning. Sagen er ganske vist ikke en anden, men en del af det at bringe evangeliet til det jødiske folk. Forsoning er ikke det, der står øverst på dagsordenen hos deltagerne på konferencen. Dels fordi det er svært, for der er mange meninger om, hvorvidt vi overhovedet bør være engageret i forsoningsarbejde mellem jøder og palæstinensere, og hvis man faktisk bliver enige om, at vi skal engagere os, begynder debatten om, hvad forsoning overhovedet er og *hvordan* vi skal engagere os.

En af dem, som har bevæget sig et stykke på forsoningsvejen, er Justin, der holder et seminar på konferencen. Det har overskriften: "Håb i det Hellige Land". Det er også titlen på en film, han arbejder på i samarbejde med en af hans gode venner. Et af de første slides viser et citat fra Craig Groeschel, grundlæggeren af Life.Church: "We will confront injustices and right wrongs!", og jeg tænker, det er et fint citat at begynde et seminar om håb for forsoning i Det Hellige Land. For hvis der er noget, der er brug for, så er det at konfrontere den uretfærdighed, der er, og gøre det, der er forkert, rigtigt igen.

Men da Justin viser den første teaser for filmen, er jeg tæt på at gå. Den emmer af stereotyper og af den gode gamle faldgrube; at sammenligne de "andres" værste sider med "vores" bedste. De "andre" her karakteriseret som palæstinenserne og "vores" som Israel. Alligevel bliver jeg siddende og lytter. Skeptisk, indrømmer jeg gerne. Efterhånden bliver jeg dog overbevist om, at der faktisk ligger en dyb længsel hos Justin efter at finde frem til en sandhed om konflikten. At han længes efter at finde det håb, som titlen også proklamerer. At forsoning *må* være muligt. Det kommer også til udtryk, da Justin viser den anden teaser, de har lavet, som er meget mere nuanceret.

"Filmen er ikke ment til at være en forsvarstale for den ene side af konflikten," fortæller han og fortsætter: "Vores mål er egentlig at gøre begge parter i konflikten ukomfortable."

I konflikten mellem Israel og Palæstina er der også

David Serner, den danske præst i Jerusalem, holdt oplæg om sin igangværende undersøgelse om messianske jøder i Israel.

en nøglekamp om, hvem der har den historiske ret til landet – en kamp om, hvem der er landets ”oprindelige” indbyggere. Til det konstaterer Justin:
”Det irriterer mig, når mennesker ser bort fra, at araberne har boet i dette land i århundreder og oveni købet sætter spørgsmålstegn ved eller afviser, at de har ret til at identificere sig selv som palæstinensere; at andre skal konstatere, at et sådan folk slet ikke findes. På den anden side er det også fuldstændig forkert, når palæstinenserne påstår, at israelske jøder bare er europæiske kolonialister. Jøderne har ikke blot boet i landet i mere end to årtusinder, men omkring halvdelen af de jøder, som kom til landet under krigen i 1948, kom fra de omkringliggende arabiske lande, og nogle af dem kom, fordi de flygtede for deres liv.”

Da han slutter med at slå fast, at vi ikke kan nøjes med at elske Israel, men at vi også bliver nødt til at elske palæstinenserne, er jeg overbevist om, at det ikke bare er fordi han er klar over, at det er det rigtige at sige. Under overfladen fornemmer man en autentisk rejse – en rejse, der slet ikke har nået enden endnu og en erkendelse af, at der ligger svære strabadser forude. Det er næsten som om, at filmen ikke bare er for os andre, men at den lige så meget har været for Justin selv.

At vride knytnæven op

Forsoning bliver også sat i fokus gennem det nordiske samarbejde. Christian fra Danmark og Kristoffer fra Norge har sat sig for at sætte forsoning på dagsordenen gennem et seminar. Christian fortæller om, hvordan vi bliver nødt til at have en generøs teologi overfor hinanden. Og så beder han os om at lave en øvelse. Vi skal stå overfor hinanden to og to. ”Nu skal den ene knytte sin ene hånd til en knytnæve så hårdt, man overhovedet kan,” pointerer han og fortsætter: ”Og så skal den anden forsøge at få lukket knytnæven op.” Vi går i gang, og der ases og mases og bruges masser af kræfter rundt i lokalet for at vride og tvinge de lukkede knytnæver op. ”Stoop,” råber Christian.

Christian og Kristoffer stiller sig over for hinanden. Kristoffer med knyttet næve. ”Vil du åbne hånden for mig?,” spørger Christian. Det vil Kristoffer gerne, og resten af os står lidt akavet tilbage og funderer over, hvor let det er at falde tilbage på traditionelle løsningsmodeller – også når det kommer til konfliktløsning og forsoning.

Kristoffer fortæller senere, at den bedste respons, han fik på seminaret, var, at en kvinde var kommet hen til ham og fortalt, at seminaret havde givet hende det sidste skub til at tage initiativ til at forsones sig med en veninde. Kvinden havde nervøst ringet til sin veninde, og de havde fået en god snak. Fået snakket ud. Forsonet sig. Stærkt.

"Seminaret havde givet hende det sidste skub til at tage initiativ til at forsones sig med en veninde"

Ikke alt er fryd og gammen

”80 procent af dem, der arbejder med mission professionelt, mener, at arbejdet påvirker familien negativt. 70 procent har observeret, at de har mindre selvtillid, end da de begyndte. 70 procent påstår, de ikke har en person, de betragter som en nær ven. 57 procent fortæller, de har svært ved at betale deres regninger.” Jonathan Bernis, leder

af en missionsorganisation og med over 35 års erfaring i branchen, har indtaget talerstolen for at fortælle om, at ikke alt er fryd og gammen ved at arbejde professionelt med mission. Statistikken er overvældende og bedrøvende. ”Mon Gud virkelig har tænkt, at vi skulle ofre os selv og vores familier på missionens alter?,” overvejer jeg og kigger rundt i lokalet, hvor flere nikker genkendende til statistikken. For dem er det netop *ikke* statistik, men hverdagen. Velsignelsen er ikke til at tage fejl af, men omkostningerne må vi som missionsorganisation heller ikke være blinde for. Tør vi tale åbent om det? Eller bøjer vi bare hovedet og accepterer, at sådan er det at være ”i tjeneste”?

Inden hele lokalet flyder helt over i tristhed, opmuntrer Jonathan os til sidst. Han har et 12-trins program til at forny sin geist og passion (man er vel amerikaner). Ét af dem er: ”Hav det sjovt!” For selvom mission er en alvorlig sag, må man gerne have det sjovt undervejs.

Mennesker kommer til tro

Et af de spørgsmål, jeg oftest får, når jeg er ude at holde møder i forskellige sammenhænge, er, om der ikke er vækkelse blandt det jødiske folk verden over?

Spørgsmålet emmer af håb og længsel, og man kan sige, om ikke en international konference om jødemission bør kunne give noget af svaret. Her er trods alt mennesker fra "frontlinjen" i jødemission globalt.

Mit indtryk er – både fra vores eget arbejde og fra de historier, jeg har lyttet til på konferencen – at jøder kommer til tro på Jesus som også deres Messias. Vækkelsen er dog svær at få øje på. Men hvorfor?

Joseph, som jeg begyndte denne artikel med, mener, at der er en større åbenhed i dag til at lytte til evangeliet om Jesus fra det jødiske folks side, end vi har set i mange år. Alligevel er der ikke den samme vækkelse blandt jøder, som vi ser hos for eksempel iranere. Men hvis det ikke har med modstand mod evangeliet at gøre fra jødernes side – hvorfor så? "Udfordringerne vi står overfor har med Kirken at gøre – og med kristnes hjerte og sind, når det kommer til at elske det jødiske folk nok til at fortælle dem om Jesus," konstaterer Joseph. Igen vender jeg tilbage til sætningen: Vil vi fortælle jøderne om Jesus – eller vil vi fortælle kirken om jøderne?

"Høsten er stor," konstaterer Jesus i Mattæusevangeliet. Netop derfor skal vi bede om arbejdere. Jesus siger ikke, at "når" høsten bliver stor, eller "hvis" den bliver stor. Han konstaterer, at den er stor.

Spørgsmålet er, om vi vil handle på det...?

Seniorvolontører: "Vi kunne unde alle at tage afsted"

☪ | Tekst: Kommunikationsmedarbejder Maria Strøm Foto: Missionspiloterne forår 2019

"Da vi lige var kommet hjem til Danmark, havde jeg faktisk svært ved at huske, hvor tingene skulle ligge i køkkenskufferne," fortæller Sten Nielsen med et smil på læben: "De daglige rutiner var pludselig helt anderledes."

For ikke så lang tid siden satte Sten sammen med sin kone Ann-Mari fødderne på dansk jord efter tre måneders ophold i Israel. Her har parret været præstepar og hjælpende hænder i Den Danske Kirke og blandt andet hjulpet med gudstjenesterne og været til stede for de unge volontører og missionspiloter, der har opholdt sig i Jerusalem. Det har været en tid, som er kommet til at betyde noget helt særligt for dem begge.

En kærkommen mulighed

Ann-Mari og Sten har netop forladt arbejdsmarkedet, og de var selvsagt en smule ældre, end de unge mennesker, de skulle ned og være noget for:

"Vi indrømmer, at vi var lidt spændte på, hvordan det var i vores alder at være sammen med en flok unge i starten af 20'erne – vi kunne jo være deres bedsteforældre," fortæller Ann-Mari med et smil, og Sten supplerer:

"Kan vi finde ud af at være sammen med dem? Og endnu vigtigere, gider de være sammen med os? Men vi synes, vi fik et utroligt dejligt fællesskab og et familiært og hjerteligt forhold til dem alle. Det nød vi."

Parret har både haft undervisning med missionspiloterne hjemme i deres lejlighed, men de har også sammen været rundt i Israel og oplevet landet helt tæt på.

"Det er jo en gave at få lov til at rejse sammen med syv

unge, der er nysgerrige på tingene og på livet. Det er vi også selv. Så vi har lært rigtig meget om både dem og om os selv," fortæller Sten.

Et fyldt taknemmelighedsbarometer

Hverdagen i Israel har budt på samtaler og møder med mange forskellige mennesker.

"Jeg synes, vi har haft mange snakke med mennesker i vores daglige gang. Mennesker, vi har mødt tilfældigt på gaden, eller som har været indenom i vores lejlighed. Vi fik også et utroligt fint forhold til vores nabo, som vi delte altan med. Der er stor imødekommenhed fra jøder og andre folkeslag," fortæller Ann-Mari, og Sten supplerer:

"Det, at præsentere sig som seniorvolontør ved Den Danske Kirke i Jerusalem, er faktisk en god indgangsvinkel, når man møder folk i supermarkedet, på fortovet eller hvor det nu kan være. De bliver nysgerrige: 'Er der en dansk kirke i Jerusalem? Hvorfor det?' Så kan man begynde at fortælle, hvad det drejer sig om for os. Det har været en skøn oplevelse."

Når Ann-Mari og Sten ser tilbage på de tre måneder i Israel, er det taknemmeligheden, der fylder i deres tanker.

"Det har bare været en stor gave, at vi overhovedet kunne gøre det – når vi ser på det liv, der ligger bag os. Derfor fylder oplevelsen også rigtig meget på mit taknemmelighedsbarometer," forklarer Ann-Mari og fortsætter:

"Vi kunne unde alle at tage afsted – alle, der har en form for udlængsel. Det er en gave, når man i vores alder får lov at opleve nye ting og prøve kræfter med nye opgaver," fortæller hun.

VIL DU VÆRE MED?

Ann-Mari og Sten har været så begejstrede for oplevelsen, at de nu er med i et udvalg, der arbejder for at sende flere seniorvolontører til Israel.

Har du en drøm om at blive seniorvolontør, eller har du forslag og ideer til udvalget, så skriv til kommunikationssekretær Kirsten Lang på kontor@israel.dk.

Fra venstre mod højre: Ahuvia, Mara, Kent (Ungdomssekretær i IU) og Yunan

"Det er ikke antisemitisk at stå op imod uretfærdighed"

🗣️ | Tekst og foto: Kommunikationssekretær Kirsten Bitsch Lang

Ahuvia, Yunan og Mara. Tre unge mennesker fra Israel fortæller hver deres historie. De sidder foran en lille forsamling af unge danskere, og pludselig krakelerer overfladen. Ahuvias øjne bliver røde, og tårerne triller.

"Jeg kan ikke forklare, hvor hårdt det var," fortæller hun. "Jeg er vokset op med kun en forælder. Det betød, at den messianske menighed, vi kom i, var min familie. Og pludselig får jeg at vide, at jeg ikke må komme der mere."

Ahuvia er messiansk jøde og 21 år. Hun har allerede oplevet, at det kan koste dyrt at insistere på forsoning. "Menigheden var mit fyrtårn, men da jeg insisterede på, at de palæstinensiske kristne også var mine brødre og søstre, blev jeg smidt ud af den kirke, jeg kom i."

Ahuvia er frivillig i Musalaha og blandt andet sammen med Mara og Yunan, der er kristne palæstinensere, arbejder hun for forsoning.

Fra knivstik til lovsang

Trods sin unge alder har Ahuvia været på en rejse. En forsoningsrejse, der begyndte, da hendes mor blev engageret i Musalaha og havde en kristen palæstinensisk familie boende i hjemmet. Ahuvia fortæller:

"Jeg kommer fra Haifa i det nordlige Israel, så i min barndom mødte jeg ikke nogen palæstinensere, der levede helt almindelige liv. Det billede, jeg havde af palæstinensere fra medierne, handlede kun om vold og knivstik, så når jeg tænkte på palæstinensere, følte jeg frygt."

Det ændrede sig, da Ahuvias mor lod en kristen palæstinensisk familie bo hos dem. Først var Ahuvia utryk ved situationen, men da de spiste sammen, blev alle stereotyperne brudt. "Og da vi lovsang sammen, var det fantastisk," fortæller Ahuvia. Herefter begyndte Ahuvias perspektiv at ændre sig.

"Menigheden var mit fyrtårn, men da jeg insisterede på, at de palæstinensiske kristne også var mine brødre og søstre, blev jeg smidt ud af den kirke, jeg kom i."

Ahuvia, messiansk jøde og frivillig i organisationen Musalaha

Senere mødte Ahuvia mange palæstinensere gennem Musalaha. Og for første gang hørte hun her hele historien om Israel fra palæstinenserens perspektiv.

At være mange ting på samme tid

For Yunan har følgeskabet med Musalaha været langvarigt. Som 13-årig var han med på en af Musalahas lejre. Her var temaet identitet, og Yunan fandt ud af, at han kunne være mange ting på samme tid.

"Jeg kæmpede på det tidspunkt meget med, hvem jeg var og hvilke forventninger, der var til mig. Er jeg israelsk eller arabisk for eksempel. Men jeg lærte på lejren, at jeg kan være mange ting, og at jeg ikke behøver at fravælge nogle af aspekterne af det at være mig. Jeg kan godt være både kristen, født i en palæstinensisk familie og en del af det israelske samfund, og det er helt okay at være anderledes end de fleste andre," fortæller Yunan.

At lytte uden at tale

Mara opdagede først Musalaha for et år siden, men mødet har haft afgørende betydning for hende:

"Sidste år var første gang, jeg mødte kristne, der snakkede om politik og som satte ord på, at hvis vi vil have forsoning og virkelig fred, så har vi brug for Jesus," fortæller Mara og fortsætter: "Musalaha lærer mennesker, hvordan de kan lytte. Ikke bare lytte for at svare tilbage, men faktisk lytte til, hvad begge sider har at fortælle."

Mara ønsker fred. Og hun ønsker rettigheder for den palæstinensiske befolkning:

"Det er vigtigt, at I også ser de lidelser, som palæstinensere går gennem. Jeg tror ikke, I skal være nervøse for at blive antisemitiske. Det er ikke antisemitisk at stå op imod uretfærdighed. Det er faktisk at være for Israel. Vi må tænke på fremtiden. Hvis vi ikke stopper det, der sker lige nu, så vil det blive værre – også for jøderne," fortæller Mara og fortsætter:

"Det handler om, at Israel-Palæstina lige nu er en stat, der bygger på frygt. Det skaber frustration og stor vrede, og det får konsekvenser. Jeg fandt først ud af for få år siden, hvor svært det er at være palæstinenser i for eksempel Ramallah på Vestbredden. Før muren var det lettere, og dengang var der håb. Men nu kan det være rigtig svært at se håbet."

Alligevel ser de unge små lysglimt af håb, når mennesker fra begge sider mødes og lytter til hinanden.

Det er svært, men muligt

"Der er mennesker omkring mig, der efterhånden er mere forstående. Jeg har en jødisk ven, og vi har talt sammen om konflikten. I begyndelsen var det virkelig svært, og han var meget uforstående over for mig, men nu er han også begyndt at vise mig, hvordan hans familie har lidt under holocaust. Vi har været sårbare sammen, og det giver mig håb," fortæller Mara.

Også Ahuvia har et håb om forsoning:

"Når jeg ser de små forandringer i mennesker, giver det håb," fortæller Ahuvia og fortsætter: "Politik er vigtigt, men du må forandre mennesker først og så derefter forandre det politiske system. Mennesker skal møde hinanden. Det er svært, men det er muligt."

Praktikanter og kirkevolontører

I Israelsmissionen er vi heldige med en god flok praktikanter i efteråret. Solveig Klitlund læser 3K og er i praktik på kontoret indtil januar, og Christian Medom læser teologi og vil være på kontoret indtil november, hvorefter han og hans familie tager til Israel og fortsætter praktikken i Den Danske Kirke.

Til sidst er Maria og Casper Vestergård i praktik som henholdsvis 3K'er og teologistuderende i Den Danske Kirke. Herunder ses Maria og Casper Vestergård sammen med Lærke Søes, der er kirkevolontør i Immanuelkirken.

Missionspiloterne er landet

Fællesskab, oplevelser med Gud, større forståelse af andre kulturer og nye venner fra Israel. Det er noget af det, missionspiloterne glæder sig til at opleve i efteråret.

I september landede de i Israel. Missionspilotholdet består af Jeppe Kristensen, Mark Forum Dideriksen, Jakob Kirkegaard, Anna Sofie Laue, Sidsel Borum Poulsen og Maria Lund Byskov.

Bed gerne for dem og deres rejse.

Vil du bede med os?

Hver torsdag fra kl. 9.00-10.00 vil en gruppe frivillige og ansatte mødes og bede for det jødiske folk i hele verden og særligt i Danmark.

Vil du være med, kan du enten møde op på kontoret eller bede hjemme fra stuen. Skriv gerne en mail til kontor@israel.dk, hvis du har mulighed for at bede for det jødiske folk sammen med os - så vil vi sende dig særlige bedeemner per mail.

Danmark rundt med løvhytten

"Løvhyttetefesten er desværre en overset fest, for under løvhyttetefesten husker vi på og fejrer Guds omsorg og vejledning," fortæller Julie Kajgaard.

I oktober tager Julie og Christian Medom løvhytten under armen og rejser rundt i det danske kirkelandskab for at fortælle.

Ønsker dit fællesskab at få besøg af Julie og løvhytten i dette år eller til næste efterår, så skriv endelig en mail til julie@israel.dk.

MÆRK GULDET TÆÆÆT PÅ

Det bliver varmere, det bliver
vaaarmere. Du kommer helt
tæt på og får høj faglighed,
givende øjeblikke, fantastiske
venner ooog Gud tæt på.

Derfor siger vi
#dufårguldmedhjem!

**tjek
djurslands.dk**

KOM TIL ISRAEL

21. MAJ - 1. JUNI 2020
MÅLGRUPPE: 25-40 ÅR

Oplev konflikten | Mød
messianske jøder | Få tid til
refleksion | Gør en forskel

Se mere på: israel.dk/tur

NYHED

Magiske Jerusalem

27. okt. - 3. nov.

Tag med på en fantastisk rejse til Jerusalem! Der er god
tid til at opleve byen på egen hånd eller sammen med
rejselederne. Enkelte dage med fælles program og egen
bus samt guide. Vi bor centralt i Jerusalem i nærheden
af byens cafeer og restauranter.

Læs mere om rejsen på
felixrejser.dk/jerusalem
eller ring på 7592 2022

BOOK OS TIL DIT FÆLLESSKAB OG

BLIV KLOGERE MED OS

kontor@israel.dk

En skør sang ad gangen...

☞ | Tekst: Hannah Belk, lejrleder for Musalahas sommerlejr Foto: Musalaha

"Jeg bliver". Den ti-årige pige kiggede på mig med en klar overbevisning. Hun tørrede sine tårer væk og gik modigt tilbage til sit værelse - tilbage til lederen fra den "anden side". Det var anden nat i lejren, og vi havde lige haft en lang samtale om hendes frygt, hendes ønske om at flytte til et andet værelse og hendes lyst til at tage hjem. Det føltes bare for hårdt. Men - hun blev. Selvom hun var bange.

Pigen var med på Musalahas sommerlejr sammen med en masse israelske og palæstinensiske børn, og temaet var "Helte". Vi lærte om unge helte i Bibelen og samfundet, og så havde børnene mulighed for at være som helte. Om det kom til udtryk ved at sætte sig ved en, der var anderledes eller sige godnat på den andens sprog, så var børnene med til at arbejde for forsoning. Og børnene var modige. De ødelagde murene, som samfundet havde bygget op - et smil, en samtale og en skør sang ad gangen.

Musalaha-sommerlejre er en masse sjov. Vi spiller fodbold, leger og danser, som om ingen kigger. Men der sker også noget dybere, når børnene er på lejr. Musalaha lærer børnene om kærlighed. En kærlighed, der er radikal, revolutionerende og forsonende. En kærlighed, der ikke lader din frygt diktere ord eller handlinger. En kærlighed, der får dig til modigt at gå tilbage til dit værelse, selvom du er bange, som den ti-årige pige gjorde. Og kærlighed? Det skubber dig længere ud, end du troede, du kunne komme. På lejrens sidste aften sad pigen glad og skrev hilsner sammen med sin værelseskammerat og deres leder.

Inden børnene tog hjem, fik de en superhelte-kappe og et diplom, der sagde, hvilket helte-træk, de havde vist gennem ugen. Den unge pige fik ordet mod - modet til at elske, modet til at fortsætte og modet til at blive.

VIL DU STØTTE HELTENE PÅ MUSALAHAS SOMMERLEJRE?
MobilePay nr. 30503 - Skriv "Musalaha sommerlejr + din adresse"

